

Arrest

nr. 68 830 van 20 oktober 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bengalese nationaliteit te zijn, op 28 juni 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 mei 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 12 augustus 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 september 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat N. VAN DER LINDEN, die loco advocaat S. LAUWERS verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U zou over de Bengaalse nationaliteit beschikken en afkomstig zijn uit Comilla. Uw vader zou al jaren actief zijn voor de “Jamaat-e-Islami”. In januari 2010 zou ook u lid geworden zijn van deze partij. U zou uw vader geholpen hebben. Toen u merkte dat de politiedienst “RAB” (Rapid Action Battallion) enkele trucks volgde zou u hen geholpen hebben door aan te geven wie de eigenaar was. Dit bleek de lokale chairman en Awami League-leider W. U. K. {...} te zijn. De autoriteiten zouden zijn trucks en de daarin verstopte drugs in beslag hebben genomen. Zelf ontsnapte hij aan vervolging door omkoping. Hij zou wraak gezworen hebben. U zou hierna niet meer thuis gewoond hebben. In februari 2010 zou er een klacht wegens moord tegen u en uw familie zijn neergelegd. In de hierop volgende maanden zouden verschillende familieleden gearresteerd zijn. U zou besloten hebben om naar het buitenland te vluchten.

U zou in een versnelde procedure een paspoort aangevraagd hebben en met behulp van dit paspoort zou u naar Dubai gereisd zijn. Hierna zou u verder gereisd zijn met een vals paspoort. Op 22 maart 2010 diende u een asielaanvraag in. Ter ondersteuning van deze asielaanvraag legt u volgende documenten voor: uw geboorteakte en vertaling, uw juridische documenten en vertaling en een omslag.

B. Motivering

Er dient door het Commissariaat- generaal (CGVS) te worden vastgesteld dat u er niet in bent geslaagd om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken, en dit omwille van volgende redenen.

Zo werd vastgesteld dat u tijdens uw gehoor tegenstrijdige verklaringen aflegde over essentiële elementen van uw asielaanvraag. Deze uitspraken waren niet enkel intern tegenstrijdig, maar ook tegenstrijdig met de juridische documenten die u voorlegde ter ondersteuning van uw asielrelaas. Zo is de huidige toestand van uw familieleden volledig onduidelijk. Wat betreft uw vader (B. R.) verklaarde u in eerste instantie dat hij op 19 maart 2010 gearresteerd werd (gehoorverslag CGVS p. 3). Later tijdens uw gehoor verklaarde u dan weer dat uw vader op dezelfde dag als het indienen van de klacht, nl. 11 februari 2010 thuis gearresteerd werd (gehoorverslag CGVS p. 9). Hiermee geconfronteerd beweerde u dat uw vader op 19 maart 2010 voor de rechtbank verscheen (gehoorverslag CGVS p. 10). Uit de vertaling van uw juridische documenten (p. 9) blijkt echter dat uw vader toch op 19 maart 2010 gearresteerd werd. Wat betreft uw broer (A. Z.) beweerde u bij aanvang van uw gehoor dat hij zich verstopte en niet in de gevangenis zat zoals twee andere broers (gehoorverslag CGVS p. 3). Later tijdens uw gehoor beweerde u echter dat deze broer eind februari 2010 gearresteerd werd (gehoorverslag CGVS p. 9). Uit uw juridische documenten (zie vertaling p.9) blijkt dan weer dat uw broer A. Z. {...} bij het opstellen van uw documenten in juli 2010 als absconder (voortvluchtig) staat vermeld.

Bij aanvang van uw gehoor verklaarde u duidelijk dat uw vader en uw 2 broers op 19 maart 2010 gearresteerd werden (gehoorverslag CGVS p. 3). Later beweerde u dan weer dat uw broer (H. K.) op 13 april 2010 gearresteerd werd (gehoorverslag CGVS p. 3, 10). Het is echter bevreemdend dat de naam van dit broer niet in de lijst van verdachten voorkomt; noch op de lijst van de arrestanten.

Daar u geen duidelijkheid kunt verschaffen over de stand van zaken i.v.m. uw familieleden die in dezelfde aanklacht als u betrokken zijn, kan er geen geloof meer worden gehecht aan uw ingeroepen vrees.

Dat deze ongeloofwaardig is blijkt ook uit andere elementen van uw relaas. Zo kon u slechts enkele artikels waaronder u aangeklaagd worden opsommen en u wist eigenlijk niet waar ze voor zouden staan (gehoorverslag CGVS p. 10, 11). U beweerde veroordeeld te zijn, maar u wist niet wanneer de veroordeling uitgesproken werd en hoewel u al sinds november 2010 weet heeft van uw veroordeling, legt u hier geen enkel document van voor (gehoorverslag CGVS p. 11). U weet niet wanneer uw arrestatiebevel werd uitgevaardigd (gehoorverslag CGVS p. 11). Hoewel u beweerde dat u en uw familieleden al veroordeeld werden, heeft u geen weet van een advocaat die jullie zou verdedigen (gehoorverslag CGVS p. 11, 12). Uw disinteresse in deze zaak blijkt verder uit de vaststelling dat hoewel u uw juridische documenten al sinds september 2010 in uw bezit heeft in België, u nooit de moeite nam om deze door te lezen (gehoorverslag CGVS p. 10). Uw ingeroepen vrees voor deze aanklacht is dan ook volledig ongeloofwaardig

Voorts mag er ook ernstig getwijfeld worden aan uw beweerde politieke engagement. U beweerde uw vader politiek te ondersteunen, maar u wist eigenlijk niet wat hij deed (gehoorverslag CGVS p. 6). Over de politieke standpunten van uw partij kon u enkel opmerken dat ze pro- Islam en tegen corruptie zijn, concrete politieke punten kende u niet (gehoorverslag CGVS p. 7). U wist niet wanneer uw partij deel uitmaakte van de Bengaalse regering (gehoorverslag CGVS p. 7). U beweerde foutief dat de laatste nationale verkiezingen in Bangladesh op 29 januari 2009 plaatsvonden, ze vonden plaats in december 2008. Dat u dit niet zou weten als politicus en als zoon van een politicus en dat u bovendien niet ging stemmen, breekt het geloof in uw politieke engagement volledig af.

Tenslotte dient nog opgemerkt dat er geen geloof kan worden gehecht aan de door u beschreven vluchtroute. Vooreerst komt uw verklaring dat u Bangladesh heeft verlaten met uw eigen paspoort niet overeen met hetgeen men kan verwachten van iemand die wegens moord gezocht wordt (gehoorverslag CGVS p. 4, 12). Voorts verklaarde u dat u na aankomst in Frankrijk samen met uw smokkelaar naar de migratiecounter ging waarna uw smokkelaar uw paspoort afgaf (gehoorverslag CGVS p. 6). Uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier blijkt echter dat iedereen bij aankomst individueel gecontroleerd wordt. Uw bewering dat u indien u toch gecontroleerd zou worden op de luchthaven gewoon uw smokkelaar mocht aanwijzen is weinig logisch gezien het risico dat deze man dan zou lopen op een zware straf. Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dan ook dat u geen nood heeft aan de internationale bescherming geboden door de Conventie van Genève, noch aan subsidiaire bescherming.

De door u voorgelegde documenten zijn niet van die aard dat ze bovenstaande appreciatie in een positieve zin zouden doen ombuigen. Gezien uw onwetendheid mag er getwijfeld worden aan de authenticiteit van uw juridische documenten. Daar uw geboorteakte niet over een foto beschikt kan het hier om iedereen gaan. Bovendien is het opmerkelijk dat dit attest door uw lokale chairman getekend werd, terwijl u toch beweerde dat het juist uw lokale chairman was die uw vijand is (gehoorverslag CGVS p. 8). Uw verklaring hiervoor dat een chairman vaak blanco documenten tekent, is vergezocht. De omslag voegt niets toe aan uw dossier.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 1, (A), 2 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 en van de artikelen 48/3, 48/4 en 52 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Ter adstructie van zijn middel betoogt verzoeker:

“In die zin dat de bestreden beslissing besluit tot het ongegrond zijn van de aanvraag tot erkenning van het statuut van Vluchteling omdat verzoeker geen melding zouden hebben gemaakt van elementen waaruit zou blijken dat, in zijn hoofde, er ernstige aanwijzingen zouden zijn van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève.

Dat met de term “vluchteling”, overeenkomstig het verdrag van Genève de persoon bedoeld wordt die “met rede vreest vervolgt te worden”.

Dat het element van “vrees” - hetgeen op zich reeds een subjectief element is, en een geestesgesteldheid - verder wordt uitgewerkt in de woorden- “met rede”.

Dat het samenbrengen van de twee termen tot uiting brengt dat het niet enkel de geestesgesteldheid van de geïnteresseerde is die maakt dat hij al dan niet vluchteling is, maar dat deze geestesgesteldheid gestoeld moet zijn op een objectieve situatie waarin die geestesgesteldheid haar oorsprong kan vinden.

Dat de woorden “met rede vrezen” dus tegelijkertijd slaan op een objectief en een subjectief element, en dat om te besluiten tot het al dan niet bestaan van een redelijke vrees, de twee elementen in ogenschouw dienen te worden genomen.

Dat verzoeker voldoet aan de twee gestelde eisen.

Dat blijkt uit internationale rapporten dat de mensenrechtensituatie in zijn regio van oorsprong in Bangladesh beneden alle peil is, en dat deze situatie vooralsnog zeker niet als stabiel kan worden aanzien.

Dat overduidelijk blijkt dat verzoeker -in het verleden zowel als nu- in de onmogelijkheid verkeerd om de bescherming in te roepen van de staat tot dewelke hij behoort.

Dat deze zowel objectieve als subjectieve elementen een meer dan duidelijke aanwijzing geven omtrent het gegrond zijn van de redelijke vrees voor vervolging in hoofde van verzoeker.

Dat deze elementen niet toelaten om te besluiten dat er in hoofde van verzoeker, geen ernstige aanwijzingen zijn van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève.

De Commissaris-generaal achtte het gepast om in voorliggend dossier een afwijzende beslissing te nemen en dit meer dan een jaar na de indiening van het verzoek tot erkenning.

De Commissaris-generaal trekt de geloofwaardigheid van verzoekers in twijfel omdat er tegenstrijdigheden in zijn asielrelaas voorkomen. Hierbij dient opgemerkt te worden dat bij het eerste verhoor verzoeker wordt gevraagd zijn verklaringen te ondertekenen, na voorlezing. Bij het tweede verhoor bij het CGVS worden zijn verklaringen genoteerd, maar niet voorgelezen met verzoek deze verklaringen te bevestigen. Verzoeker meent dat zijn verklaringen niet zijn weergegeven zoals hij ze heeft verteld of dat de tolk ze niet altijd juist heeft verwoord. Er dient dus rekening te worden gehouden met een bepaald foutenmarge.

Dat dit geenszins afbreuk doet aan de redelijke vrees voor vervolging in hoofde van verzoeker.

De verzoeker dient uiteraard:

De waarheid te spreken, en zijn medewerking verlenen voor de reconstructie van de feiten.

Zich de moeite getroosten om zijn verklaringen te staven met alle mogelijke overtuigingsstukken, en een redelijke uitleg geven over elk gebrek aan stavingsstuk. Indien nodig, dient hij de moeite te doen om bijkomende elementen aan te brengen.

Alle pertinente informatie over zichzelf en zijn verleden beschikbaar te stellen, en dit op een manier die het de interviewer mogelijk maakt de feiten te reconstrueren. Hij dient op een redelijke en plausibele manier de redenen uiteenzetten die tot zijn vlucht hebben geleid. Hij dient op alle vragen te antwoorden.

De interviewer dient:

Van de verzoeker te verkrijgen dat deze zijn geval uiteenzet op een zo duidelijk en volledig mogelijk wijze, en met alle stavingsstukken waarover hij beschikt.

De waarheidsgetrouwheid van de verzoekers te evalueren, en evaluatie te maken van alle stavingsstukken die werden overgemaakt (met daarbij aan verzoekers het voordeel van de twijfel te gunnen), teneinde alle objectieve en subjectieve criteria die aan de basis liggen van elk individueel geval bloot te leggen.

Deze criteria vergelijken en toetsen aan de Conventie van 1951 teneinde tot een correcte conclusie te komen aangaande de voorliggende asielaanvraag.

In voorliggend geval is er derhalve een schending van artikel 1 A(2) van de conventie van Genève, in die zin dat het onmogelijk is dat de weigeringsbeslissing op een correcte manier alle redenen van verzoeker, en die ertoe hebben geleid dat hij zijn land diende te verlaten.”

2.2. De ingeroepen schending van artikel 52 van de Vreemdelingenwet mist juridische grondslag. De bestreden beslissing werd immers niet genomen op basis van dit artikel, maar is gesteund op de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet volgens de bevoegdheid die aan de commissaris-generaal werd toegekend in toepassing van artikel 57/6 van de Vreemdelingenwet.

2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning of toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.4. De Raad merkt op dat verzoeker zich beperkt tot theoretische beschouwingen over de begrippen “vluchteling”, “vrees” en hieraan gekoppeld de objectieve en subjectieve elementen en meent hieraan te voldoen. Hij verwijst dienaangaande naar de mensenrechtensituatie in zijn land van herkomst.

2.5. Waar verzoeker verwijst naar internationale rapporten zonder deze bij naam te vernoemen om aan te tonen dat de mensenrechtensituatie in Bangladesh “*beneden alle peil is*” en “*zeker niet als stabiel kan worden aanzien*”, wijst de Raad er op dat een dergelijke verwijzing naar een algemene situatie in zijn land van herkomst zonder een concreet verband aan te tonen met zijn individuele en persoonlijke situatie (RvS 24 januari 2007, nr.167.854), niet volstaat om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond. Verzoekers loutere beweringen dat hij onmogelijk kan terugkeren naar Bangladesh en dat hij geen hulp kan inroepen van “*de staat tot dewelke hij behoort*” en dat zowel objectieve als subjectieve elementen een meer dan duidelijke aanwijzing geven omtrent het gegrond zijn van de redelijke vrees voor vervolging vermogen niet te leiden tot de vaststelling dat de bestreden beslissing niet correct werd genomen. De Raad merkt op dat verzoeker met een verwijzing naar algemene feiten, die geen direct verband houden met zijn situatie, niet aantoonde dat hij in zijn land van herkomst werkelijk bedreigd en vervolgd wordt.

2.6. De Raad stelt vast dat verzoeker slechts ingaat op het motief van de bestreden beslissing dat werd vastgesteld dat hij tijdens zijn gehoor tegenstrijdige verklaringen aflegde over essentiële elementen van zijn asielaanvraag. Verzoeker merkt dienaangaande op dat bij zijn eerste verhoor werd gevraagd zijn

verklaringen na voorlezing te ondertekenen. Bij het tweede verhoor werden zijn verklaringen genoteerd, maar niet voorgelezen en werd hij verzocht deze verklaringen te bevestigen. Verzoeker meent dat zijn verklaringen niet zijn weergegeven zoals hij ze heeft verteld of dat de tolk ze niet altijd juist heeft verwoord en dat er dus rekening dient gehouden te worden met een bepaalde foutenmarge.

De Raad stelt evenwel vast dat dit a posteriori argument geen steun vindt in de stukken van het administratief dossier. Tijdens het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken werden de verklaringen van verzoeker hem voorgelezen in het Bengaals en bevestigde verzoeker door ondertekening ervan dat deze verklaringen juist zijn en met de werkelijkheid overeenstemmen. Bij het gehoor op het Commissariaat-generaal blijkt dat verzoeker, in bijzijn van zijn advocaat, erop gewezen werd dat hij eventuele problemen met de tolk – of andere – diende te melden (administratief dossier, gehoorverslag CGVS, stuk 3, p. 1). Verzoeker heeft evenwel geen enkele opmerking geformuleerd (administratief dossier, gehoorverslag CGVS, stuk 3, p. 12). De Raad merkt daarbij op dat het verhoorverslag voor het Commissariaat-generaal evenwel geen authentieke akte of proces-verbaal uitmaakt maar het geniet niettemin, tot bewijs van het tegendeel, een vermoeden van wettigheid en overeenstemming met de werkelijkheid (RvS 15 februari 2007, nr. 167.854). Verzoeker laat na te bewijzen dat hetgeen in het verhoorverslag werd neergeschreven geen correcte, ondubbelzinnige weergave is van zijn mondelinge verhoor. Verzoeker slaagt er niet in aan de hand van concrete gegevens afbreuk te doen aan het vermoeden van wettigheid en overeenstemming met de werkelijkheid van het verhoorverslag. Verzoeker geeft bovendien niet aan welke verklaringen niet zijn weergegeven zoals hij ze verteld heeft of welke verklaringen de tolk niet juist heeft verwoord.

2.7. Voorts geeft verzoeker een theoretische uiteenzetting over de plichten van een asielzoeker en diens interviewer maar laat hij na deze beschouwingen toe te passen op zijn persoonlijke situatie. Dergelijk betoog kan niet leiden tot de vaststelling van een schending van voornoemde bepalingen nu verzoeker nalaat zijn betoog met enig concreet en persoonlijk element te ondersteunen.

2.8. Aangezien verzoeker niets inbrengt tegen de motieven in de bestreden beslissing dat hij het antwoord op enkele essentiële zaken aangaande zijn asielrelaas verschuldigd blijft, dat ernstig getwijfeld mag worden aan zijn beweerde politieke engagement, dat geen geloof kan gehecht worden aan de door hem beschreven vluchtroute en dat de neergelegde documenten niet van die aard zijn dat ze de appreciatie van de commissaris-generaal in positieve zin kunnen ombuigen, worden deze als vaststaand beschouwd en maakt de Raad deze tot de zijne.

2.9. In fine van zijn verzoekschrift vraagt verzoeker de schorsing en de nietigverklaring van de bestreden beslissing te bevelen.

De Raad wijst verzoeker er in dit verband op dat het beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal automatisch schorsend is. Artikel 39/70 van de Vreemdelingenwet bepaalt immers dat tijdens de voor het indienen van het beroep vastgestelde termijn en tijdens het onderzoek van dit beroep ten aanzien van de vreemdeling geen enkele maatregel tot verwijdering van het grondgebied of teruggrijping gedwongen kan worden uitgevoerd, behoudens mits toestemming van deze vreemdeling.

Het enig middel kan niet worden aangenomen.

2.10. De Raad oordeelt dat verzoeker geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoeker noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig oktober tweeduizend en elf door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

S. DE MUYLDER